

jelsen fremskyndes, således at det overlades til miljøministeren i stedet for den enkelte kommunalbestyrelse (jfr. det oprindelige lovforslags § 11) at fastsætte tidspunktet herfor, som dog ikke bør kunne være senere end 1. april 1976.

De rejste spørgsmål vedrører således navnlig omfanget af amtsrådenes sagsbehandling over for dispositionsplanforslagene, og det er heroverfor af mindre betydning, om sagsbehandlingen skal afsluttes med en formel godkendelse af planen.

I nærværende lovforslag indeholder § 8 derfor indledningsvis — i *stk. 1* — en udtrykkelig angivelse af, hvad der skal indgå i amtsrådets/hovedstadsrådets vurdering af et dispositionsplanforslag. Dispositionsplanerne vil som kommunernes langsigtede handlingsprogrammer udgøre et bindeled mellem på den ene side regionplanen og på den anden side dels de for borgerne bindende retsfor skrifter i lokalplaner, dels kommunernes egen anlægsvirksomhed.

Ved vurderingen af et dispositionsplanforslag må amtsrådet/hovedstadsrådet derfor i første række påse, at forslaget er i overensstemmelse med den overordnede planlægning, såvel regionplanlægningen som eventuelle landsplandirektiver efter landsog regionplanlovens § 4. Dette er foreslået udtrykt i 1. pkt.

Det er dernæst af afgørende betydning for decentraliseringen vedrørende lokalplanlægningen, at dispositionsplanens afsnit om de enkelte dele af kommunen (herunder en deldispositionsplan) har en præcision og en udformning, som gør det muligt at tage stilling til, om en senere lokalplan er i overensstemmelse med dispositionsplanen, jfr. lovforslagets § 19, stk. 1, og § 25, stk. 1. Amtsrådets/hovedstadsrådets sagsbehandling må derfor også omfatte dette forhold, hvilket er foreslået udtrykt i 2. pkt.

Den faglige kvalitetsvurdering, der som nævnt hidtil har været en betydningsfuld del af miljøministeriets behandling af et dispositionsplanforslag, har sin baggrund i byplanloven fra 1938. Med gennemførelsen af kommuneinddelingsreformen og en ændret byrde- og opgavefordeling mellem staten og kommunerne findes der imidlertid ikke længere at være det samme behov for en konkret kvalitetsvurdering af den enkelte kommunale plan. Der må blot sikres en fortsat mulighed for, at det påses, at generelle samfundsmæssige hensyn, som regering og folketing ønsker varetaget — f. eks. af energipolitiske grunde — bliver tilbørligt tilgodeset i den kommunale planlægning, jfr. herved lovforslagets § 51 med tilhørende bemærkninger. En sådan kontrol kan udøves af miljøministeriet, jfr. lovforslagets § 10, men det findes rigtigst, at der åbnes mulighed for, at miljøministeren kan henlægge kontrollen til

amtsrådet/hovedstadsrådet. En bestemmelse herom er foreslået optaget som 3. pkt. i stk. 1.

Det er anset for uundværdigt at medtage en udtrykkelig bestemmelse om, at amtsrådet/hovedstadsrådet — ligesom staten og andre offentlige myndigheder så vel som private — efter eget ønske kan udtale sig om ethvert andet punkt i dispositionsplanforslaget. Sådanne udtalelser vil imidlertid alene være til oplysning og vejledning for kommunalbestyrelsen.

Ved det foreslåede *stk. 2*, jfr. *stk. 3*, foretages den ændring i forhold til det oprindelige lovforslag, at amtsrådets/hovedstadsrådets behandling af et dispositionsplanforslag ikke skal afsluttes med en formel godkendelse af planen. En egentlig godkendelse vil i den almindelige opfattelse være udtryk for, at planen i alle henseender er anset for tilfredsstillende, og det er som nævnt netop hensigten at begrænse amtsrådets/hovedstadsrådets sagsbehandling til bestemte forhold. Det i *stk. 1* krævede indseende fra amtsrådets/hovedstadsrådets side vil kunne udøves lige så godt, hvis der blot sikres amtsrådet/hovedstadsrådet en vetoret inden for en rimelig tid over for et dispositionsplanforslag, som ikke opfylder kravene nævnt i *stk. 1*. En sådan ordning vil tillige medføre en vis begrænsning af den administrative byrde for regionplanorganet sammenlignet med en godkendelsesordning.

Det foreslås derfor i *stk. 2* — som en parallel til § 25 vedrørende lokalplaner — at amtsrådet/hovedstadsrådet skal have ret og pligt til at modsætte sig kommunalbestyrelsens endelige vedtagelse af dispositionsplanen eller deldispositionsplanen, jfr. § 9, hvis amtsrådet finder, at kravene nævnt i *stk. 1* ikke er opfyldt. Det foreslås endvidere — i overensstemmelse med et ønske fremsat af en del af kommuneforeningernes studiekredse — at både kommunalbestyrelsen og amtsrådet/hovedstadsrådet skal kunne indbringe en uenighed herom for miljøministeren til bindende afgørelse.

Efter forslaget skal amtsrådet/hovedstadsrådet give en eventuel meddelelse efter *stk. 2* til kommunalbestyrelsen inden udløbet af indsigelsesfristen i henhold til § 7, *stk. 3*. Denne frist skal være mindst 4 måneder, svarende til fristen i lands- og regionplanlovens § 13, *stk. 3*, og hovedstadsregionplanlovens § 6, *stk. 3*.

Når der på denne måde er sikret det nødvendige indseende fra regionplanmyndigheden med et dispositionsplanforslag, findes det ubetænkeligt som alt-overvejende hovedregel at overlade kommunalbestyrelsen den endelige beslutning om dispositionsplanens indhold. Dette er foreslået fastsat i § 9, der